75ste Jaargang — N° 11

Zaterdag 16 Maart 1929

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel . . . . . fr. 1.00
Tusschen Allerlei- en Provincienieuws fr. 2.00
Vonnissen en Doodsberichten . fr. 3.00
KLEINE AANKONDIGINGEN :
Van 1 tot 4 regels . . . . fr. 2.50
Elke regel meer . . . . fr. 0.50
Voor meer dan één inlassching, prijs volgens kkoord.

Alle aankondigingen en meldeelingen moeten ons toekomen voor Donderdagmiddag.

BUREEL EN REDACTIE:
Drukkerij COLLEE
Naaml. Maatschappij
TONGEREN.
Postcheksrekening nummer 84855.
Telefoon 12.

Abonnementsprijs: fr. 12.50 per jaar, vooraf betaalbaar.

30 centimes het nummer.
Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

Aan ieder kooper van een kleedingstuk van Eerste Communie

(jongen of meisje) biedt het

Huis C. VELGHE & Co

80-82, Maestrichterstraat,

Tongeren

EEN MOOI GESCHENK ALS AANDENKEN

WAAR SOCIALISME EN COMMUNISME HET WERKVOLK TOE GEBRACHT HEEFT.

Onder de leuze : « Wij zullen de armen en vooral de arbeiders hebben » is in Rusland de revolutie uitgevoerd. En nu zij reeds meer dan 10 jaar aan het bewind zijn, is de ellende en ontevredenheid in breede kringen van arbeiders en armen der mate toegenomen, dat het Centraal Comite in Moskou voortdurend allerlei commissies naar het platteland zendt, die met algeheele machten voorzien zijn, om de ontevredenen op te zoeken, de kopstukken gevangen te nemen en te dooden. Ook de pers werkstelselmatig mee, om alle vervolgingen en gewelddplegingen te bevorderen. In de Iswesia vonden wij een verslag van een onderzoek, dat was ingesteld naar de woningstoestanden in het nijverheidsgebied van Osery. Wij ontleenen daaraan het volgende:

« In een tuin vonden wij een kleine loods; er waren geen ramen in ; wij gingen dat vuile hok binnen. Op ruwe palen waren planken gespijkerd dat diende voor bed. In deze enge ruimte stonden 12 dergelijke ruwe tafels om op te slapen, waartusschen men moeilijk door kon kruipen. Ieder zalk planken bed moest slaapgelegenheid geven aan een geheel arbeidersgezin, man en vrouw en verschillende kinderen. Men stapt hier op die bedden, welke tevens ook als tafel dienst doen. Op de bedden liggen enkele vodden van oekens, lakens zijn natuurlijk geheel ongekend ; deze familiebedden worden 's nachts door een stuk gordijn afgescheiden. Ieder arbeider moet voor deze huisvesting 5 roebel per maand betalen ; deze sociaal-voelende regeering ontvangt dus voor uit hok ieder maand 60 roebel. In de 3 enge winter maanden verhuist men naar een roemrijk, warm vier kamers zijn, met beiden arbeiders verschillende verdiepingen hoog.

» In dit eeendig huis waren 's winters 40 menschen. Er was een gemeenschappelijke keuken, waar ieder gezin zijn eigen ketel heeft. Terwijl men boven slaap, wordt op de benedenverdieping het eten gekookt.

» Men kan niet rustig slapen van wege het ongeordende en de arbeiders gaan 's morgens meer aan hun werk terwijl ze er uitzien alsof ze heel den nacht niet gesapen hebben.

» De fabrieckswoningen zijn wat minder slecht maar ook hier is hoge woningnood en de heff- uier woningen is onbewoonbaar. Van de bewoonbare huizen zijn er maar enkele arbeidsgezinnen in staat die deze huizen te huren. Wij gingen een der woningen binnen. Daar woonde een arbeidersgezin, bestaande uit vader, moeder, een zoon en een schoonmoeder, die alle vier op fabriek werkten ; deze hadden het nogal goed, omdat ze alle vier geld verdienden. Maar de overgroote meerdere kan deze woningen niet huren omdat ze te duur zijn. Er wonden 625 gezinnen in krotten van gelenie, zoals meerboven prijsgegeven.

« Hier moeten bouwingen, ons maatregelen geroffen worden, want de woningnood in Osery dreigt voor de overgroote meerderheid der arbeiders een rampzalige worden. ... »

Bovenstaand bericht geeft een beschrijving van de woningnood in Osery ; maar zoodanige toestanden treft men overal in het geheele Sowjet-Rusland aan. Deze toestanden duren reeds meer dan tien jaar. De millionen arbeiders in Rusland zijn door het socialisme en communisme de ongelukkigste menschen der wereld geworden en wee hen, die openlijk durven klagen, want ze worden doodgeschoten of naar Siberie verbannen !

Zouden onze Belgische socialistische leiden als ze eens aan 't roer kwamen, wel iets beter zijn dan hun Russische broeder ?

De Plechtige H. Communie.

Er is een dag, die voor den geest doet herleven, de zoete herinneringen der kinderjaren : 't Is de dag der plechtige Heilige Communie.

Nog dundelijk staat het ons voor, hoe wij als twaalfjarig wicht, rein van ziel en rein van behaam, ter kerke stapten om den Zalgmaker, den Vriend der kleinen voor den eersten keer in ons hart te ontvangen.

Wel is waar, sedert eenige jaren zijn de kerkelijke gebruiken be rekkelijk. De Eerste H. Communie der kinderen gewijzigd. Z.H.de Paus Pius X, die alles wilde herstellen in Jezus-Christus, heeft de kleinen ter H. Tafel geroepen, als zij gekomen zijn tot de Jaren van verstand, opdat de Goddelijke Zalgmaker, de hartjes nog zou aanraeffen, gesmakt met de lelies der kinderlijke onschuld: Toch blijft de dag der plechtige H. Communie, voor de brave een dag vol zoete herinneringen, die ons nader tot den hemel voert.

Het leven, helaas, is zoo wisselvallig, twee goede banen staan voor ons open ; de weg der deugdzaamheid en de weg des kwaads. Ziet gij daar de zoete bieden, slaande in verwaffeling welke kant zij zullen volgen. De duivel, de wereld en de wellust lokken hen van den eenen kant en zoeken hunne oogen te verblinden met de eerlijkste beloften.

Aan de andere zijde klinkt God's stem ernstig, doch minzaam : « Volgt steeds den weg der pflicht, dan hadt gij in het hemelsch rijk ... » Doorzeilen helaas, hebben ochtsten bezwegen door de gelei beloften van de vijanden hunner ziel en wandelen verblind op de baan des verderfs, die leidt naar het onheil. O mochten ze toch, bij den dag der plechtige H. Communie, eens even denken aan het oogenblik, waarop zij schier onbewust, van alle kwaad, voor den eersten keer aanbeden ter H. Tafel. Mochte slechts een gering straaltje van dat gulden geluk dringen door de neveren van het kwaad, die hunne dolende zielen omhullen ; Mochte toch de stem des Zalgmakers : « Mijn kind, geef mij uw hart » nog eenmaal weerklank vinden in hun binnenste ! O dan, dan zou de begeerte naar 't reine geluk der kinderjaren wellicht weer ontvaken in deze beklaagenswaardige harten en zouden de ongelukkigen niet talmen terug te keeren op hunne s appen en den weg van 't goede terug in te slaan.

Gelukkig degenen, die onbeschroomd op de afgelegde baan mogen terugblikken : de ze rouwen aan den God der Eerste Heilige Communie. Hoe treft hun harte van zalige vreugde, bij het overdenken van al het goede dat zij verrichten voor God, Kerk en medemensch. Misschien hebben ze ook droefheid en beproeving gekend : maar ze weten dat er geene rozen zonder doornen bloeien en dat God de zijnen door beproeving loutert ; dat is hun eene zoete troost in het lijden.

Nu een woord voor de kinderen, de feestelingen van heden.

Kleinen, God en uwe ouders blikken op u met hoop voor de toekomst. Aan God en de H. Kerk zweert ge getrouwheid op dezen schoonen dag en uwe ouders, die zich voor uw welzijn opofferden, zult gij voorzeker niet vergeten. Kinderen, blijft God en Kerk getrouw, eert uwe ouders alle dagen uws levens, zoo zult gij wandelen op het rechte pad, dat naar den hemel leidt.

AAN ST-JOZEF.

De H. Patroon der Huisgezinnen.
(19 MAART).

O heilige Jozef die op aard
Als schrijnwerkman, ons huis bewaart,
Zoo gaarne uw hulp en bijstand vinnen
Wat zeker uw bescherming staat,
Die ook ons te dienen voor het kwaad.

Bewaard ons hart en lichaam en zien
Maak, dat ze rein aan deugden zijn ;
Uw Kind maakt onze kinderen beiden
Gehoorzaam zijn en de ouders eeren
Bekom ons allen Gods genade,
En volgen we U, Stiefvader, na !

Sint Jozef, die gewillig leed
Wat het U God ook dragen deed,
O leer ons ook als levens plagen
Ter liefde Gods geduldig dragen ;
Doch buigen we onder het gewicht,
Dat Uwe Hand ons dan verlicht.

En nadert eens de laatste tijd,
O help ons, die een zaligen dood
Vlehp in Maria's Jezus armen
Zes rijk aan heiligen erbarmen,
O heilige Jozef, voor op tijd
Ter zijde ons in dien laatsten strijd.

MATIGHEID.

Het zuipt van een mensch die door overdaad in den drank, zich zelven, om zoo te zeggen, verlaagt en aan den redeloozen dier gelijk maakt, boezemt walg in.

Een glas bier drinken is niet af te raden, verre van daar, maar men moet van eene goede zaak geene slechte maken door de onmatigheid. De schande, die een zondaar op zich treft en de verwensing die hij geeft, zou voor iedereen moeten eene aansporing wezen om steeds matig te zijn.

De mensch die overdaad doet in den drank verliest zijn gezag en goeden naam. Hij wordt door het gedurig dronken zijn, bijna als krankzinnig en 't gebeurt maar al te veel, dat de levensbaan van den dronkaard in he zelfmis eindigt.

De rampen door den dronkaard teweeg gebracht, de armoede die er door geleden wordt, de misdaden die onder den invloed van den drank worden bedreven, de huisgezinnen die er door ten onder gebracht worden, en nog vele andere onheilen die uit dezelfde oorzaak voortspruiten, zijn ontelbaar.

Het is onverstaanbaar hoe sommige menschen, die soms vrouw en kinderen hebben, zich zoover kunnen vergeten, dat zij het leven dier wezens, dat hun dierbaar zou moeten zijn, tot een hel maken en soms zoo ver gaan ze te mishandelen.

Dat men de schuld daarvan niet aan de herberg zegge, het is de verbruiker, die zou moeten weten wat hem te doen staat, en wanneer hij uitscheiden moet.

Er zijn misschien herbergiers, die zoover gaan drank te bestellen aan hunne verbruikers totdat zij in volslagen dronkenschap zijn en dit is niet alleen af te keuren maar het is een echte schande.

Wij meenen echter, dat het meeste deel, liever geen dronken persoon in hunne plaatsen hebben en hun best doen om orde en matigheid in dezelve te behouden, hetgeen de plicht van allen is.

Indien men een glas bier lust, dat men het drinke maar dat men het geld, dat voor hen bestemd is, niet verkwaste in onmatigheid.

Hoe gelukkig zijn de menschen met, die den goeden regel steeds matigheid weten te maken. Ik ben eenmaalzelf zijn ze niet en mijn beroep moeten en voorzienig ligt hun leven niet doorzand, terwijl dat van den dronkaard best aan een hel gelijkt.

Dat men gezag en te weerdat de man niet altijd te huis kan zijn. Is dat een reden om van de herberg zijnen thuis te maken ? Zeker niet ! Dat zoeht heeft men niet, en indien men het deet dan komt men te koet aan zijne plichten.

Niemand heeft het recht zijne vrouw en kinderen door den drank te doen lijden. Niemand heeft het recht zijn eigen aan te bedoeln ons gelijk te maken, en die het toestaat ? beweert, heeft voorzeker ook zijne beproevingen want ieder huisken heeft zijn kruisken, maar hij zal toch beter in staat zijn het kruis dat hem opgelegd wordt te dragen, dan degene die reeds anderen onder dien zelfden last zijner wandelen wankelt.

Laat ons dus de MATIGHEID beminnen en in eere houden en overal en aan iedereen te gaste voorbeeld er van geven.

Dat men zich vermake, dat men een glas bier drinke, dat men plezier make zooveel men kan, maar dat men steeds binnen de palen blijve, die onze waardighed als redelijk schepsel Gods ons stelt.

BUITENLAND

POLEN.

Poolsch Opvoedingsgesticht. — VREESELIJKE TOESTANDEN. — Er is op het oogenblik een groot proces aanhangig tegen den bestuurder en leeraren van een Rijksteuchtschool, dat een geweldige opschudding heeft teweeggebracht.

Wanneer er maar het tiende gedeelte waar is van hetgeen in de akte van beschuldiging staat opgesomd, dan is daarmede een vreeselijke toestand aan het licht gebracht.

Bedoelde inrichting, die bestemd is om jeugdige misdadigers een goede opvoeding te geven, ligt in de nabijheid van Warschau.

Reeds jaren gekeden heeft de pers er op aangedrongen dat er verandering gebracht werde in de toestanden die er in dit opvoedingsgesticht bestonden en die spotten met de minste eischen die de tegenwoordige cultuur en beschaving aan de voeding der kinderen stellen.

Het gerecht werd door de publieke opinie gedwongen om maatregelen te nemen en tegen den bestuurder en tien leeraren een rechtsvervolging in te stellen.

Uit het proesverhaal halen wij aan het volgende :

De beklaagden en opzichters waren gewoonlijk mannen zonder eenige ontwikkeling of beschaving, die als opvoeders volkomen onbekwaam waren ; bij het minste vergrijp moesten de leerlingen voor een soort rechtbank verschijnen, waarbij zij werden bijgestaan door zoogenaamde beschermers, die gekozen werden onder de leerlingen die zich op bijzondere wijze verdienstelijk gemaakt hadden bij het mishandelen van gestrafte medeleerlingen.

Stokslagen geven was een heel gewone straf, die dagelijks werd toegepast. Men sloeg dan met knuppels of zweepen, terwijl men hun hoofd in een wollen deken had gehuld om het schreeuwd geluid te dempen.

Soms werden de kinderen midden in den nacht gewekt, met koud water overgoten en dan moesten ze weer in hun natte kleeren gaan slapen.

Een andere straafmethode bestond hierin dat de jongens op hun blote knieen op aardeien erwten moesten kniebeen, terwijl ze een groote zware schotel vol water boven hun hoofd moesten houden.

Bovendien spotte heel dit opvoedingssysteem met de meest aanvaarde begrippen omtrent zedelijkheid. De slaapzaal moesten de leerlingen schoon houden, maar ze kregen daarvoor geen dweil of bezem ; ze moesten het vuil maar met hun handen opvegen.

De jongens die gestorven zijn waren ten slachtoffer gevallen aan de tuberculose.

Het proces duurt reeds verschillende dagen, daar er een buitengewoon groot aantal getuigen gehoord moet worden, waaronder ook eenige jongens die men in het Rijnsopvoedingsgesticht kreupel geslagen had.

ENGELAND.

Een vrouw in manskleeren. — Groote opschudding is te Londen veroorzaakt door de inhechtenisneming van « kolonel Barker », drager van de orde voor uitnemende diensten. De inhechtenisneming geschiedde in verband met een beschuldiging wegens bedriegelijke bandreuk, nadat hot door « kolonel Barker » gedreven restaurant te niet was gegaan. De « kolonel » had nu een betrekking in het Regent Palace Hotel, waar hij de gasten ontving en inlichtte.

Na de inhechtenisneming protesteerde « de kolonel » toen men hem aan het gebruikelijke geneeskundige onderzoek wilde onderwerpen. Hij achtte dit een beleediging « voor een man van zijn rang en stand. Tenslotte kwam « de kolonel » ervoor uit dat hij een vrouw was.

« Hij » zou een weduwe zijn, wier man vijf, zes jaar geleden gestorven is en haar met een jong kind achterliet. Toen zij moeite had om behoorlijk betaald werk te krijgen, moet zij besloten hebben zich voor man uit te geven. Het kind verkeert in den waan dat de vrouw die zijn moeder is, zijn vader is. Terwijl een vreemde vrouw met wie « kolonel Barker » samenwoonde, voor zijn moeder doorging.

HONGARIE.

De strijd tegen het tweegevecht. — Reeds keizer Karel had in het Oostenrijksch-Hongaarsche leger een verbod uitgevaardigd om te duelleeren. Jammerlijk genoeg werd het na de revolutie in Hongarie weer toegelaten en ook onder de burgerbevolking nam het tweegevecht verschrikkelijke afmetingen aan. Bijzonder in politieke kringen was duelleeren om een « eerezaak » aan de orde van den dag. Slechts weinigen, zoals graaf Apponyi en de vroegere ministerpresident Kart Huszar bezaten den moed een tweegevecht te weigeren.

De grootste katholieke vereeniging van universiteitsstudenten, levens ook de grootste Hongaarsche studentenvereeniging « Foederatio Emerentana » heeft au dezer dagen een groote beweging op touw gezet om het tweegevecht te schaffen. Zij heeft een memorandum opgesteld, waarin zij het katholieke standpunt contrent het tweegevecht uiteenzet en waarbij zij levens dreischt dat de katholieken die weigeren om een uitdaging aan te nemen, niet meer door de clubs zullen worden geboycot.

De oudste studenten zullen dit memorandum persoonlijk aan den rijksvertegenwoordiger Horthy en verder aan den ministerpresident graaf Stefan Bethlen en aan den minister van justitie gaan overhandigen.

Naar men mededeelt is de minister van justitie van plan om in het nieuwe wetboek van strafrecht, dat thans in bewerking is, een afzonderlijke paragraaf op te nemen waarin bepaald wordt dat het uitdagen tot een tweegevecht streng gestraft zal worden

MENGELWERK van « DE POSTRIJDER ».

— 6 —

HET VOLK VAN DEN MIST

DOOR

H. RIDERHAGARD.

Vol bewondering blikte Leonard op haar toe. Zij was de middeljaren vooruit, doch men kon het haar aan zien dat zij eens schoon geweest en voor eene inboorlinge, zeeelijk lichtkleurig was. Hare haren waren meer kroezelig dan wolachtig en hare handen en voeten waren niet ruw. Voor het oogenblik kon hij niet meer van haar afkeerschenden, want het aangezicht was bedekt en de gestalte was in een wit kleed gehuld.

— Moeder, sprak Leonard, in de gewestelijke taal, wat deert u, dat gij hier alleen zit te weenen ?

De vreemdelinge sprong met eenen schreeuw recht. Het toeval wilde dat haar oog eerst op den dwerg viel en op het zichvan Otter sierd de kreet op hare lippen, en hare wangen, hare gezwollen zwarte oogen, werden als die van iemand die van schrik als verstenend was. Zoo vreemd was haar aanblik dat ook de dwerg en zijn meester verstomd haar aanblikten, in dit eenzaam oord, in den nacht, was de groep tijzingwekkend. Het was de vrouw die de stilte brak, sprekende in eenen toon, die half vrees, half aanbidding verried, terwijl zij op de knieen zonk.

— Zoo, zijt ge dan ten langen laatste gekomen, sprak zij tot Otter, om mij op te eischen, gij wiens naam «Duisternis» is, aan wien ik onverlichtte, toen ik jong was. Zeg, die ik u in vleesch en gebeente, voist van den nacht, koning van het bloed, en is die blanke uw priester ? Of is het een droom ?

— Da vrouwmensch is zot ! zegde Otter tot zijn meester.

— Neen, Jal, ik ben niet zinneloos; wederveer de vrouw, ofschoon ik wel nicht de zinneloosheid nabij ben geweest.

— Wart ge wat, noem me nu niet langer Jal of Duisternis, hernam Otter, die opgewond gerack en en zeg liever aan mijn meester wat ge hier in den nacht uitvoert.

— Zoo ge niet Jal zijt, neger, zooveel te beter, maar het is vreemd, want hij is zooals gij. Zijt gij het niet, dan heb ik uwe wraak niet te duchten en zijt gij 't wel, vergeef mij dan de zonden mijner jeugd en spaar mij.

— Maar van wien spreekt ge toch? kwam Leonard verwonderd er tusschen.

— 't Is niets, niets, wederveer de vrouw; ik tego over den blanke plots van manieren veranderde. Honger en ellende hebben mijn geest op hol gebracht. Vergeef mij, blanke, en geef mij voedsel, voegde zij er smeekend bij, want ik sterf van honger.

— 't Is hier mager keuken, antwoordde Leonard, doch gij zijt welkom. Volg mij moeder, en hij geleidde de vrouw, die moeilijk achter hem kwam, door de donga naar de grot.

Daar gaf Otter haar vleesch en zij at, als iemand die lang honger geleden heeft. Toen zij geeten had richtte zij hare donkere ogen op Leonard en zegde :

— Zeg, blanke, zijt gij ook een slavenhandelaar ?

— Neen, is ben zelf een slaf, antwoordde Leonard ruw.

— Is die zwarte dwerg dan uw meester ?

— Neen, hij is slechts de slaf van een slaf. Ik ben geen meester, moeder, doch eene meesteres : de fortuin !

— De slechte de der meesteressen, sprak de vrouw, of de beste, want zij vermengt slagen met kussen.

— De slagen ken ik, maar de kussen niet, meckte Leonard droomend op. Doch wat is uw doel, moeder, hoe is uw naam en wat zoekt gij hier alleen in de bergen ?

— Ik heet Soa, en ik zoek hulp voor iemand die ik lief heb en die in nood verkeert. Wil mijn blanke heer luisteren, naar mijn verhaal !

Spreek op, zegde Leonard.

Toen kwop de vrouw voor hem neer en deed het volgende verhaal.

VI

SOAS GESCHIEDENIS.

— Mijnheer ik, Soa, ben de dienstmaagd van eene blanke, een koopman, wonende aan de oevers van den Zambesi op vier dagreizen hier vandaan waar hij een hut bezat, dat hij over verschillende jaren gebouwd heeft.

— Hoe heet die blanke ? vroeg Leonard.

— De negers noemen hem Mavoom, doch zijn blanke naam is Rodd. 't Is een goed meester, geen brutaal man, die maar een gebrek heeft : dat hij soms dronken is. Over zoo wat twintig jaar trouwde Mavoom, mijn meester met eene blanke vrouw, eene Portugeesche wier vader woonde te Delagabai en die schoon was, schoon als de bloemen. Met haar zette hij zich neer op de oevers der Zambese, werd koopman en bouwde het huis waar met nu staat of waar de puinen ervan zich nu bevinden. Zijne vrouw overleed bij de geboorte van haer kind ; zij stierf in mijne armen en ik was het die haar dochter Juanna tot heden toe opiedde.

Nu, na de dood zijner vrouw, werd Mavoom nog een groeier dronkaard dan voorheen. Als hij echter niet bij drank is dan is hij een behendig koopman, zoodat hij goud en ivoor in overvloed vergaarde en honderden staks vee verkreeg. Tweemaal ben ik met Juanna en hem naar het verre land geweest, van waar de Engelschen komen ; een andere maal te Durban in Natal, dronken zijnde, verspeelde hij al zijn geld in eene maand.

De laatste maal dat hij vertrok was het om er zijne dochter heen te brengen, die door de negers de Herderin des Hemels wordt genoemd om hare schoonheid. Zij verbleef er drie jaar, om te leeren wat blanke vrouwen kennen, want zij is zoo verstandig als goed en schoon. Thans was zij sedert twee jaar in het huis teruggekeerd.

Nu eene maand geleden vroeg echter mijne meesteres, de Herderin, het eenzame leven in de wildernis moede om terug te keeren naar het land dat zij haar vaderland noemde. Hij antwoorde zijne echtere, want Mavoom bemind haar en is stuk door in haar verzoek. Eerst zou hij echter nog eene expeditie doen, naar boven de rivier, om er eenen voorraad ivoor op te koopen dien hij daar voorhanden wist.

Reeds twaalf dagen was Mavoom vertrokken en wachtte de Herderin, mijne meesteres, op zijnen terugkeer. Nu was het de gewoonte mijner meesteres dat zij des morgends, nadat zij zich gekleed heeft, eenige bladzijden las uit een zeker heilig boek waarin de wetten geschreven zijn van den God, dien zij vereert.

Zoo zat zij ook, in den morgen van den dertiende dag beneden in de veranda van het huis, lezende haar boek als naar gewoonte, terwijl ik mijne bezigheden in de keuken verrichtte. Plotseling hoorde ik een groot rumoer en over den muur blikkende, die het huis omringt, zag ik een groot aantal mannen, sommigen blank, sommige Arabieren, waarvan een op een muilezel zaten en de andere te voet en achter hen eene lange rij slaven, allen met het juk op den nek.

Hoe dichter zij naderden, hoe meer geweerschoten zij losten op de manschappen der neerzetting, die ordeloos beenvluchten.

Eenigen werden neergeschoten, anderen gevangen genomen, doch de meeste die in 't veld werkten en de slavenjagers hadden zien aankomen, konden ontvluchten.

Toen ik verschrikt toezag kwam mijne meesteres, nog altijd met het boek in de hand, buiten geloopen doch niet zoo ver had ue man op den muilezel haar gezien of hij rende op haar toe. Ik verschool mij terstond onder eenen bananenboom om te zien wat er ging gebeuren.

De muilezeldrijver was een oud, zwaarlijvig man, met grijze haren en een geel verrimpeld gelaat. Ik herkende hem seffens, want reeds meer dan eens had ik gehoord van den man, die de schrik was der geheele landstreek. Het negervolk noemt hem : de geele Duivel » doch zijn Portugeesche naam is Pereira en hij bezit eene tezetting op een geheim oord aan de monding van den Zambese. Daar verzamelt hij slaven en daar komen tweemaal per jaar de slavenkoopholden die onmiddelijke opkoopen om ze te gaan verzen.

Toen die man mijne meesteres ontwaard had, hoorde ik hem zeggen, luidop in het Portugeesch : Ha ! zochat eene prachtige vanaal ! Dat is na de schoone Juana waarvan ik gehoord heb. Waar is uw vader, duifje ? Boven op de zwarte gaan handel drijven, niet waar ? Ha, ik wist het wel anders ware ik niet hierheen gekomen. Wat een ongelijk, zoo een hef meisje alleen te laten. Nu, hij is op zaken uit en ik ook, want ik ben ook koopman, duifje, koopman in zwarte schoonheden. Een blanke duif schoon als gij komt niet dikwijls op mijnen weg en ik zuig toe. Daar is menig jongeman tusschen mijn vrienden, die dachtig zal blieden voor zulke schoone oogen als de uwe. Geen vrees, duifje, we zullen spoedig eenen man vinden.

Aldus sprak de geele Duivel, terwijl mijne meesteres, de Herderin, doodelijk verschrikt zich tegen den muur drong en de dienaars van den slavenjager meedoogenloos Inzhten bij de spotten en jen van hunnen meester. Op dit oogenblik zag ik haar de handen naar het hoofd verheffen en ik begreep onmiddellijk haar doel.

Ge moet weten, blanke man, dat ik aan mijne meesteres het geheim van een vergif had geleerd, een vergif dat de sterkste man dood doet neervallen, als hij het enkel met de tong aanraakt. Dit vergif droeg nu mijne meesteres is het haar, want levende in de wildernis had zij het steeds bij de hand, om zich desnoods te redden van iets erger dan de dood. Ziende dat zij het ging innemen, kroop ik tot achter den muur en door eene reet, murmelde ik haar toe : Opgepast Herderin : zoo lang er leven is, is er hoop, doch van de dood keert niemend weer. Zal tijd zijn het vergif te gebruiken als het ergste u overkomt.

Zij hoorde en verstond, want ik zag hoe zij de handen liet vallen en het hoofd neerzakken.

En nu, spraak de geele Duivel nu is het tijd om u gereed te maken, want het is acht dagen reisens eer wij mijn nest aan de kust bereiken. Hebt gij iets te zeggen voor wij vertrekken duifje ?

Toen sprak mijne meesteres voor de eerste maal en zegde : Ik ben in uwe macht, maar ik vrees u niet, want indien ik wil kan ik ontkomen. Doch dat zeg ik u : uwe bloedschuld zal de dood over uw hoofd brengen. En zij blikte rond, op de dooden, op de gevangenen die men aan kettingen legde en op den rook die opsteeg uit het dak van het huis dat door de slavenjagers was in brand gestoken.

Een oogenblik bleek de Portugees verschrikt, doch toen schoot hij in eenen schaterlach en riep uit : Wat ? gij zijt profetes en gij kunt mij ontsnappen als gij wilt ? We zullen zien. Op jongens, een tweede muilezel voor deze dame.

Men bracht het dier en mijne meesteres werd er op gezet. Toen schoten de slavenjagers die gevangenen neer, welke er niet genoeg van waarde uitzagen, de drijvers loegen met hunne zweepen van hippopotamushuid op de rampzaligen, wien men het leven liet en de karavaan zette zich op weg.

Toen allen verdwenen waren kroop ik uit mijne schuilplaats en zocht de mannen bijeen die aan de slachterij ontsnapt waren, hun smeekende wapens te nemen en het spoor van den geele Duivel te volgen om bij de eerste gelegenheid, de Herderin uit zijne klauwen te redden.

Zij weigerden echter, daar het hart hun uit het lijf was. Het eenige wat ik van hen kon verkrijgen was dat sommigen, hunner op zoek zouden gaan naar Mavoom om hem te verwittigen.

(Wordt vervolgd).